

РЕШЕНИЕ

№ 7590

гр. София, 12.12.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 75 състав,
в публично заседание на 28.11.2022 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Геновева Йончева

при участието на секретаря Наталия Дринова, като разгледа дело номер **1083** по описа за **2022** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производство по чл. 145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК), вр. чл. 118, ал. 1 от Кодекса за социално осигуряване (КСО).
Образувано по жалба на В. Н. Н. с постоянен адрес в [населено място], [улица], вх. Б, ет. 1, ап. 13, подадена чрез адв. П. А., с посочен съдебен адрес: [населено място], [улица], ет. 2, офис 4, срещу Решение № 1040-21-17/12.01.2022г. на директора на Териториално поделение (ТП) на Националния осигурителен институт (НОИ) – С.-град, с което е потвърдено Разпореждане № 30796/20.12.2021 г. на длъжностно лице по чл. 60, ал. 1 КСО при ТП на НОИ –С.-град за отказ да бъде приета като трудова декларираната при ТП на НОИ - С.-град злополука – претърпяно от оспорващия, на 17.09.2019 г., по време на работа, здравословно увреждане /травма на лява раменна става/.

По изложените в жалбата доводи за незаконосъобразност на описаното решение на директора на ТП на НОИ-С.-град, се претендира отмяната му. Оспорващият излага, че съгласно трудов договор от 11.09.2019г. (екземпляр, от който не бил получил, въпреки настояването си) е назначен на длъжност „носач, товарач стоки“, код по Н.: 93330002 при работодателя „Топливо 2“ ЕООД с месторабота в [населено място], [улица] срещу „Ботаническа градина“, считано от 11.09.2019г. На 17.09.2019г., около 12:00., при упражняване на трудовите си задължения, жалбоподателят е осъществявал дейност по пълнене на чували с пясък и товаро-разтоварването им. Посочва, че докато носел тежък чувал, изпитал внезапна силна, остра болка в областта на лявото рамо, при което се свлякъл на земята. Веднага посетил лечебно заведение, където се

установило скъсване на мускулното сухожилие и скъсване на част от мускула в областта на лявата раменна става. Жалбоподателят твърди, че лечението му било продължително, като се наложили и рехабилитационни процедури. Междувременно, на 30.09.2019 г. трудовото му правоотношение било прекратено, като работодателят бездействал да декларира злополуката пред НОИ. По тази причина Н. подал Уведомление до НОИ вх. № Ц1029-21-5349/16.09.2020 г., с което декларира злополука от 17.09.2019г., станала при и по повод изпълнение на служебните му задължения, в резултат на която бил претърпял неимуществени вреди, изразяващи се в телесни увреди. Защитната теза за незаконосъобразност на Решение № 1040-21-17/12.01.2022г. и потвърденото с него Разпореждане № 30796/20.12.2021 г. е обоснована с възражения срещу становището на административните органи, че по преписката липсвали данни за издаден болничен лист за временна неработоспособност с причина: злополука - трудова. В тази връзка се възражава, че се касае за травматично увреждане, при което наличието на болничен лист не е обуславящо за произнасянето на длъжностното лице по чл. 60, ал. 1 КСО досежно характера на декларираната злополука. Твърди се, че настъпилата увреда в областта на лявото рамо не е в резултат на налични предходни заболявания. Увреждането е довело до временна нетрудоспособност. Обосновава връзката между злополуката и трудовото правоотношение.

По тези и допълнително изложени в писмени бележки доводи на адв. М. (преупълномощен от адв. А.), се иска отмяна на Решение № 1040-21-17/12.01.2022г. и приемане за трудова декларираната от В. Н. Н. злополука, ведно с присъждане на разноски за съдебното производство съгласно списък по чл. 80 от Гражданския процесуален кодекс (ГПК).

Ответникът - директорът на ТП на НОИ-С.-град, чрез юрк. В., в с.з. и допълнително в писмени бележки, оспорва основателността на жалбата. Твърди че при липса на всякакви доказателства относно механизма на настъпване на увреждането, както и при липсата на доказателства, че претендираните увреждания са довели до състояние на временна неработоспособност, конкретният случай не може да се подведе под хипотезата на чл. 55, ал. 1 К., поради неизпълнен фактически състав на цитираната норма. Претендира разноски във вид на юрисконсултско възнаграждение.

Заинтересованата страна – „Топливо 2“ ЕООД, в писмен отговор от 11.04.2022 г. (л. 90) и допълнително в писмени бележки на адв. М., излага опровергаващи жалбата доводи. Моли решението на директора на ТП на НОИ – С.-град да бъде потвърдено като законосъобразно. Претендира разноски.

Софийска градска прокуратура, редовно уведомена за възможността за встъпване в настоящото производство, не изпраща представител и не взема становище по жалбата. Административен съд – София-град, III отделение, 75 състав, след като прецени събраните по делото доказателства и обсъди доводите и възраженията на страните, приема за установено от фактическа страна следното:

Началото на административното производство е поставено с подаването на Декларация вх. № 615/17.08.2021 г. по описа на ТП на НОИ – С.-град (лист 16 по делото) от пострадалия В. Н. Н. за настъпила с него, на 17.09.2019 г., трудова злополука. По данни от декларацията, Н. е назначен при осигурителя „Топливо 2“ ЕООД на длъжност "носач, товарач на стоки", считано от 11.09.2019 г., като злополуката е станала в [населено място], [улица] срещу „Ботаническа градина" – местоработата на пострадалото лице. В раздел III “Данни за злополуката“ са изложени

наведените и с жалбата факти и обстоятелства относно механизма на увреждането, което се състои в „скъсване на мускулно сухожилие и скъсване на част от мускула в областта на лявата раменна става“ и е довело до временна неработоспособност.

На 17.11.2021 г. комисия в състав С. Г. Й., В. С. В. и П. Х. Ш., всички служители при осигурителя „Топливо 2“ ЕООД, са извършили разследване на злополуката, резултатите от което са обективирани в протокол, приложен на л. 25 от делото. Посочени са като свидетели - Д. Т. Н. – К. - началник на склад, В. Д. Коларски и П. В. С. – мотокаристи.

На същата дата, с цел изясняване на декларираната в ТП на НОИ - С.-град злополука, е извършена проверка на място в склада за строителни материали и от инспектори в Дирекция „Инспекция по труда“ С., които след проведен разговор с присъстващите там служители - Д. Т. Н. – К., В. Д. Коларски и П. В. С., установили, че и тримата са били на работа по време на инцидента с В. Н.. Приети са писмените им обяснения, приложени на л. 54-57 от делото.

Д. Т. Н.-К. е посочила, че „назначените като носач-товарач пълнят пясък в чували с лопати, чувала се поставя до тях, на не повече от метър на пале, което се мести с мотокар. Същата твърди, че няма информация, че на 17.09.2019 г. В. Н. Н. е получил травма на рамото от носене на тежък чувал. Добавила е „Колегата каза, че му е тежко и вероятно няма да се справи с работата“. Според писмените обяснения на мотокаристите на 17.09.2019 г., същите не са били свидетели на инцидент с В. Н. Н..

Представено е писмено обяснение и от управителя на „Топливо 2“ ЕООД, според което „няма постъпили писмени или устни данни за инцидент с В. Н. Н. на 17.09.2019 г., нито от него, нито от служителите на обекта. Същият не е представил болничен лист.“

При прегледа на трудовото досие на пострадалия инспекторите са установи, че в него се съхранява молба от служителя, подадена на 18.09.2019 г. за ползване на 7 /седем/ работни дни неплатен годишен отпуск, считано от 18.09.2019 г., респективно и заповед на работодателя. Представен е Регистър на болничните листове, при прегледа на който не се намерил запис за представен болничен лист издаден на името на В. Н. Н.. В отчетната форма за явяване/неявяване на работа за м. 09.2019 г. срещу името на В. Н. Н. е отразено, че от 12.09.2019 г. до 17.09.2019 г. има отработени 4 работни дни, а от 18.09.2019 г. до 27.09.2019 г. е 7 работни дни в неплатен отпуск.

Въз основа на представените доказателства, вкл. писмените обяснения на служителите, проверяващите органи от Дирекция „Инспекция по труда“ С., приели, че липсват данни на 17.09.2019 г. около 12.00 часа В. Н. Н. да е претърпял злополука по време и във връзка с изпълнение на трудовите си задължения, довела до временна неработоспособност. Констатиран са нарушения на трудовото законодателство, за което на основание чл. 401, ал. 1, т. 1 КТ на работодателя „Топливо 2“ ЕООД са дадени съответните предписания, чиято правомерност не е предмет на настоящото съдебно производство.

Резултатите от проверката и предписанията са обективирани в Протокол за извършена проверка изх. № ПР2138299/02.12.2021 г. (л. 22-24 от делото).

На основание чл. 58, ал. 1 КСО е извършено разследване на злополуката и от комисия в състав – председател: инж. М. С. В. – н-к на сектор ТЗ в ТП на НОИ – С.-град, и членове: инж. Г. В. Винарска – главен инспектор в Дирекция „Инспекция по труда“ – С.-град, В. С. В. и П. Х. Ш. – управители на склад в „Топливо 2“ ЕООД. На комисията са представени документите от трудовото досие на служителя В. Н.,

включително лист за преглед на пациент от 17.09.2019 г. (л. 77 гръб). Изразено е становище от членовете на комисията, че единственият законоустановен начин, по който се удостоверява временна неработоспособност е чрез болничен лист по образец, издаден от органите по чл. 3, ал. 1 НМЕ. Констатирано е от помощния орган, че такъв болничен лист за временна неработоспособност с причина „трудова злополука“ не е издаван на пострадалия. Обобщено е, че членовете на помощния орган са обективно възпрепятствани да установят по безспорен начин твърдението на пострадалия за станалия с него инцидент на 17.19.2019 г. в [населено място], Ботаническа градина 28, База склад за строителни материали.

Резултатите и становището на помощния орган се съдържат в приложения по делото на л. 13 Протокол № 80 от 06.12.2021 г.

На 20.12.2021 г. длъжностното лице по чл. 60, ал. 1 КСО е издало Разпореждане № 30796, с което декларираната от В. Н. злополука не е приета за трудова. Отказът е мотивиран с липсата на издаден болничен лист за временната неработоспособност.

Описаното разпореждане е обжалвано пред директора на ТП на НОИ – С.-град, който с Решение № 1040-22-17 от 12.01.2022 г. го е потвърдил, възприемайки изцяло фактическите констатации и правни изводи в него. Счел е, че не са налице елементите от фактическия състав на чл. 55, ал. 1 КСО, описващи трудовата злополука като внезапно увреждане на здравето станало с осигурено лице през време и във връзка или по повод на извършваната работа, както и при всяка работа, извършена в интерес на предприятието, когато е причинило временна неработоспособност, трайно намалена работоспособност или смърт. Въз основа на документите от трудовото досие на служителя, писмените обяснения на служителите – свидетели на инцидента от 17.09.2019 г., и предвид липсата на издаден болничен лист административната инстанция е счела, че не е установено настъпването на резултата от увреждането, който се изразява във временна неработоспособност или смърт.

В хода на съдебното производство, за установяване на настъпилата на 17.09.2019 г. трудова злополука с жалбоподателя, бяха издадени поисканите от процесуалния му представител съдебни удостоверения, въз основа на които същият да се снабди с медицинска документация от УМБАЛСМ „Н. И. Пирогов“ ЕАД и от УМБАЛ „Св. Анна“ АД по повод извършения на В. Н. преглед на 17.09.2019 г. От второто лечебно заведение е представено извлечение от амбулаторен дневник – л. 176-179.

Допуснати са и гласни доказателствени средства. Разпитани са като свидетели: М. З. Б., който посочва, че се познава с Н. от посещенията си като клиент в магазина на „Топливо 2“ ЕООД на [улица]; Д. Т. Н.-К. – началник на склад в същия магазин, която дава описание на местоположението на магазина, същността на товаро-разтоварната дейност и организацията на работа на служителите; Г. А. С. – също клиент на магазина.

Горната фактическа обстановка съдът прие за установена въз основа на всички събрани в хода на съдебното дирене годни, относими и допустими доказателствени средства, при което съдът формира следните прави изводи:

Жалбата е подадена от активно легитимирано лице, при наличие на правен интерес, в рамките на законовия 14 – дневен срок и срещу административен акт, който подлежи на съдебен контрол, поради което е допустимо, като разгледана по същество е неоснователна при следните съображения:

Оспореното Решение № 1040-21-17/12.01.2022 г. е издадено от компетентен орган - директорът на ТП на НОИ - С.-град, който съгласно представената Заповед №

1712/17.08.2015 г. (л. 102) и предвид разпоредбата на чл. 117, ал. 1, т. 1, б. "г" КСО притежава материална и териториална компетентност да се произнесе по подадената жалба срещу разпореждането, с което не се приема за трудова злополуката с жалбоподателя. Потвърденото от административната инстанция Разпореждане № 30796/20.12.2021 г. е издадено от М. В. – началник на сектор „Трудови злополуки“, отдел „Контрол по разходите на ДОО“, на която със Заповед № 294/11.12.2012 г. на директора на ТП на НОИ – С.-град, издадена на основание чл. 25, т. 1 от Правилника за организацията и дейността на НОИ, са възложени функции да издава разпореждане за приемане или за неприемане на злополуката за трудова на основание чл. 60, ал. 1 КСО

Проверяваният акт отговаря на изискването за форма съгласно чл. 59, ал. 2 АПК. Административният орган е изложил точно, ясно и обективно установените факти и обстоятелства във връзка с декларираната трудова злополука, и е обосновал в достатъчна степен направените от него изводи, позволяващи еднозначно да се изведе волята му за издаване на акт с посоченото съдържание.

Не се констатира съществени нарушения на административнопроизводствените правила, които да са от такова естество и интензитет, че да рефлектират на валидността и обосноваването на упражненото правомощие. Решението и потвърденото с него разпореждане са издадени в съответствие с изискванията на чл. 35 АПК, след като са изяснени всички факти и обстоятелства и съобразно процесуалните правила в Наредбата за установяване, разследване, регистриране и отчитане на трудовите злополуки. Доводите на жалбоподателя касаят обосноваването на акта в контекста на доказателствата по делото, който порок е относим към неговата материална законосъобразност, обусловена от наличието на елементите от фактическия състав на чл. 55, ал. 1 КСО.

Съгласно разпоредбата на чл. 55, ал. 1 КСО понятието "трудова злополука" е дефинирано като всяко внезапно увреждане на здравето, станало през време и във връзка или по повод на извършваната работа, както и при всяка работа, извършена в интерес на предприятието, когато е причинило неработоспособност или смърт.

Анализът на цитираното нормативно правило сочи, че за да бъде призната настъпила злополука с работник за "трудова", следва да бъдат налице следните предпоставки: 1. увреждане на здравето на осигуреното лице; 2. това увреждане да е настъпило внезапно; 3. увреждането да е причинило неработоспособност или смърт на пострадалия; 4. наличие на причинна връзка /между внезапното увреждане и настъпилния резултат/; 5. увреждането да е станало през време и във връзка или по повод на извършваната работа, както и при всяка работа, извършена в интерес на осигурителя; 6. наличие на функционална връзка между настъпилото увреждане на здравето и условията на труд.

Преценката, че злополуката е трудова е обусловена от наличието на всички кумулативно посочени в закона предпоставки, а именно: увреждане на здравето, което да е внезапно; увреждането да е настъпило през време и във връзка или по повод на извършваната работа, или при всяка работа извършвана в интерес на предприятието; резултат от увреждането, който се изразява във временна или трайна неработоспособност или смърт; причинна връзка между увреждането и настъпилния резултат (неработоспособност или смърт).

Няма спор за това, че към 17.09.2019 г., деня на инцидента, жалбоподателят се е осигурявал при осигурител „Топливо 2“ ЕООД за всички осигурителни рискове.

Безспорно установена е валидността и елементите на трудовото правоотношение, вкл. възложените на служителя трудови функции. Спорни между страните са въпросите дали увреждането е станало по начина, описан от пострадалия и съответно дали е във връзка или по повод на извършваната работа, както и дали е налице функционална зависимост между изпълнението на трудовите функции и увреждането. Несъгласие има и за това дали на посочената в декларацията дата 17.09.2019 г. обективно е настъпило увреждане на здравето на оспорващия във вид – скъсване на мускулното сухожилие и скъсване на част от мускула в областта на лявата раменна става, доколкото за удостоверяване на неблагоприятният резултат от него - временна неработоспособност по смисъла на чл. 6, ал. 1 от Наредбата за медицинската експертиза, не е бил издаден болничен лист. В съдебната практика се е наложило разбирането, че това обстоятелство е ирелевантно към обективното състояние на временна неработоспособност (така решение № 6893 от 22.05.2014 г. на ВАС по адм. д. № 1751/2014 г., VI о. и решение № 6349 от 22.05.2017 г. на ВАС по адм. д. № 2009/2017 г., VI о.). В този смисъл непредставянето на болничен лист не рефлектира върху характера на злополуката като трудова, а евентуално би било основание за неизплащане на обезщетение за временна неработоспособност във връзка с него. Независимо от това обаче представените от жалбоподателя медицински документи не удостоверяват настъпила вследствие на инцидента временна неработоспособност. С оглед твърденията в жалбата и представената от ответника административната преписка още в първото с.з. на оспорващия му бе указано на основание чл. 171, ал. 5 АПК, че не сочи доказателства за настъпилата трудова злополука. В тази връзка бяха издадени и исканите от процесуалния му представител съдебни удостоверения за снабдяване с медицински документи от прегледа на В. Н. на 17.09.2019 г. в МБАЛ „Св. А.“ и УМБАЛСМ „Н.И.Пирогов“. По делото беше представено единствено извлечение от амбулаторен дневник на Спешно отделение в първото лечебно заведение за периода 16.09.2019 г. - 19.09.2019 г., където под номер 33967 фигурира жалбоподателят с отбелязване „последници от травма на сухожилието“. Както основателно възразява пълномощникът на ответника, съдържащото се вписване в амбулаторния дневник не доказва, че такъв преглед е извършен именно на 17.09.2019 г., поради което не може да се установи безспорно от кога датира тази травма и какви са последиците от нея. Липсва каквото и да е удостоверяване на медицинските лица, че осигуреното лице не може или е възпрепятствано да работи, в случая поради злополука, още повече да се приеме, че полученото скъсване на мускулното сухожилие в областта на лявата раменна става е вследствие на извършваните от пострадалия товаро-разтоварителни дейности, както на практика се твърди в жалбата до съда.

Неподкрепени с доказателства са и твърденията на оспорващия за наложилото се вследствие на инцидента продължително лечение и провеждане на рехабилитационни процедури. По делото липсват каквито и да било документални следи за извършените му медицински интервенции, а логично е при тяхното прилагане пациентът да получи съответният документ – амбулаторен лист, епикриза, резултати от изследвания, снимки и др. Ето защо и при липсата на каквито и да било медицински документи твърденията в жалбата досежно проведено след инцидента лечение и рехабилитация са нищо друго, освен облужващи защитната теза на жалбоподателя.

Друго не следва и от разпита на доведения от оспорващия свидетел М. З. Б., чиито изявления съдът не кредитира като достоверни. Същият посочва, че се е запознал с В.

Н. при посещенията си като клиент в магазина на „Топливо 2“ ЕООД през м. септември 2019 г., когато са и единствените 4 отработени дни на жалбоподателя при работодателя - факт, който не се оспорва от страните и следва от документите от трудовото досие на служителя. При това необяснимо е как за толкова кратък период от време свидетелят е добил представа за личните качества на служителя Н. (описва го като „шегаджия“) и е създал очевидно трайни взаимоотношения с него, посочвайки, че „няколко пъти“ се е ползвал от услугите му по товаро-разтоварване (практика, каквато началникът на склад изрично сочи, че е забранена в предприятието), за което му бил заплащал. Нещо повече, пресъздавайки впечатленията си от инцидента на 17.09.2019 г., свидетелят посочва, че докато е бил в магазина, "чакайки на опашката", е „видял“ Н. („беше се нарамил с някакъв чувал“). Същевременно другият свидетел – началникът на склад Д. Т. Н.-К., описва базата, като състояща се от магазин (където клиентите се разплащат), бетонови клетки (в които се изсипва пясък със самосвал) и непосредствено разположено до тях хале, където хората, назначени като носач-товарач, товарят за клиентите. Изрично сочи, че магазинът отстои от халето на 50-60 метра и между тях няма пряка видимост. Същото посочва и другият свидетел Г. А. С., т.е. разположението на обектите в складовата база не позволяват зрителното възприемане на ситуацията. Изявленията на св. Н. и св. С. са ясни и категорични и доколкото не намират опровержение в други доказателства и факти, съдът ги кредитира с доверие. Опровергават се и другите изявления на св. Б., който при установената отдалеченост на магазина от халето, трудно би възприел и виковете на Н. в момента на инцидента, още повече, че по сведения на св. Н. магазинът е остъклен и винаги затворен, а според св. С. мястото е шумно заради близкият трафик от Околовръстното. Най-съществено несъответствие обаче е друго. Свидателят посочва, че са дошли много хора, „настанало суматоха“, питал служители дали някой ще придружи пострадалия до лечебно заведение, но тъй като никой не оказал съдействие, той го откарал. Същевременно видно от писмените обяснения на управителя на магазина, мотокаристите и началника на склад, които са били на работа в съответния ден, никой от тях не съобщава и не разполага с данни и информация за случил се на 17.09.2019 г. инцидент със служителя В. Н..

На практика при липсата на каквато и да е медицинска документация, защитната теза на оспорващия във връзка с настъпилата трудовата злополука се подкрепя единствено от изявленията на св. Б., който не е пряк очевидец на предполагаемия инцидент. В тази връзка следва да се отбележи че когато правнорелевантни факти се установяват със свидетелски показания, съдът взема предвид начина, по който свидетелите са узнали тези факти (присъствали са при осъществяването им, имат впечатления от други факти, по които може да се съди за правнорелевантните, узнали са правнорелевантните факти от трети лица или от някоя от страните по делото и др.), както и способността и желанието на свидетелите вярно да възприемат фактите и добросъвестно да ги възпроизведат в показанията си. В случая с оглед констатираните несъответствия и противоречия в показанията на св. Б. съдът не ги кредитира като достоверни, поради което те не могат да послужат като информация за релевантните за трудовата злополука положителни факти – че е налице травматично увреждане на здравето на осигуреното лице, че същото съпътства и е във функционална връзка с неговите трудови функции и че вследствие на увреждането е настъпил неблагоприятен резултат, проявен в състояние на временна неработоспособност.

В обобщение съдът намира, че съобразно доказателствената съвкупност правилно

административният орган е формирал извод за липса на категорични и безспорни доказателства, сочещи настъпила на 17.09.2019 г. трудова злополука с жалбоподателя В. Н. Н.. Възприетите от ответния в настоящото съдебно производство орган данни от фактическа страна се основават изключително на събраните доказателства, а формираните въз основа на същите фактически и правни изводи напълно се споделят от настоящия съд. Атакуваният административен акт е издаден при напълно изяснена фактическа обстановка, при спазване на всички съществени административнопроизводствени правила и при правилно приложение на материалния закон. Ето защо, иницираното оспорване на Решение № 1040-21-17/12.01.2022г. и на потвърдено с него Разпореждане № 30796/20.12.2021 г. като неоснователно, следва да бъде отхвърлено.

При този изход на спора и на основание чл. 143, ал. 3 и 4 АПК основателни се явяват своевременно заявените от ответника и заинтересованата страна искания за присъждане на разноски, които за административния орган следва да се определят в минималния размер, установен в нормата на чл. 24 от Наредбата за заплащането на правната помощ – 100. 00 лева, а за „Топливо 2“ ЕООД - в размера, посочен в приложения на л. 93 от делото договор за правна защита и съдействие, на заплатения в брой адвокатски хонорар от 600.00 лв.

Водим от горното и на основание чл. 172, ал. 2, предл. последно АПК, Административен съд-София град, III отделение, 75-ти състав,

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на В. Н. Н. срещу Решение № 1040-21-17/12.01.2022г. на директора на Териториално поделение на Националния осигурителен институт – С.-град, с което е потвърдено Разпореждане № 30796/20.12.2021 г. на длъжностното лице по чл. 60, ал. 1 КСО при Териториално поделение на Националния осигурителен институт – С.-град.

ОСЪЖДА В. Н. Н. с постоянен адрес в [населено място], [улица], вх. Б, ет. 1, ап. 13, да заплати на Териториално поделение на Националния осигурителен институт – С.-град сумата в размер на 100.00 (сто) лева, представляваща разноски във вид на юрисконсултско възнаграждение.

ОСЪЖДА В. Н. Н. с постоянен адрес в [населено място], [улица], вх. Б, ет. 1, ап. 13, да заплати на „Топливо 2“ ЕООД, сумата в размер на 600.00 (шестстотин) лева, представляваща направени по делото разноски за адвокатско възнаграждение.

Решението може да се обжалва с касационна жалба чрез Административен съд - София-град пред Върховен административен съд на Република България, в 14-дневен срок от съобщението до страните.

На основание чл. 138, ал. 1 от АПК, препис от решението да се изпрати на страните.

СЪДИЯ: